

[Thích Cố] Bỉ Ngạn Hoa

Contents

[Thích Cố] Bỉ Ngạn Hoa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30

[Thích Cố] Bỉ Ngạn Hoa

Giới thiệu

Cương thi hệ liệt chi Nhị Edit + Beta: TuyếtĐộ dài: 10 chươngThể loại: Thích Cố đồng nghiệp văn, hiện đạiXuân tháng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-bi-ngan-hoa>

1. Chương 1

Xuân tháng ba, là mùa anh đào nở rộ. Từng cụm từng khóm dày mịn phủ trên lá cành, tựa dòng sông phần hồng trải dài trên nền trời xanh thẳm.

Gió thổi liền có hoa rơi. Mưa hoa giăng giăng trên con phố nhỏ, thoảng hương ngọt ngào.

Thích Thiếu Thương mê đắm hít một hơi sâu, dựng giá vẽ ở một góc, tay cầm cọ bắt đầu phác nét sắc xuân.

Hoàng hôn trên rừng anh đào, tốp năm tốp ba người đi đường, lúc đứng ngắm, khi cười khẽ, thêm vài phần sinh động cho vũ điệu của hoa.

Thích Thiếu Thương thành thực vẽ vẽ tô tô, thả hồn vào nhánh cọ, cảnh đẹp trước mắt dần dần hiện rõ trên vải bố trắng thuần.

Anh lui ra sau vài bước, cẩn thận ngắm nghía, lộ ra má lúm đồng tiền mãn nguyện.

Lúc ngẩng đầu lên, dưới gốc anh đào xuất hiện một dáng người khoác áo xanh. Chỉ trong tích tắc, Thích Thiếu Thương cảm thấy có chút kỳ quái, tập trung nhìn rõ.

Người khoác áo xanh ấy hãy còn trẻ tuổi.

Làn da trong suốt, tóc hơi xoăn ôm sát tai, đen tuyền bóng mượt.

Cậu đứng tựa vào thân cây, đầu hơi ngửa lên, ánh tịch dương nhu hòa phủ trên một bên mặt thành một đường cong hoàn mỹ.

Thích Thiếu Thương chợt thấy ngưỡng mộ cây anh đào kia.

Khó khăn lắm mới có thể dời tầm mắt, anh gấp rút liếc nhìn bức tranh của mình một lần nữa, cảm thấy găm lựa không thể thiếu hoa văn. Vì thế cầm cọ, phác họa hình ảnh thiếu niên đó.

Thích Thiếu Thương luôn tự tin vào khả năng hội họa của mình, thậm chí có chút tự phụ, nhưng giờ đây lại bồn chồn lo lắng bản thân tâm có mà chẳng đủ tài.

Thiếu niên ấy, rạng ngời như thế, chỉ lặng lặng đứng yên đã lu mờ cả thế nhân. Mà nhánh cọ trong tay anh lại khó có thể bộc tả một phần vạn vẻ đẹp này.

“Anh đang vẽ tôi sao?” Lòng đang sâu não, chợt nghe một giọng nói trong trẻo lan trong gió xuân thanh mát.

Anh bồn chồn lo lắng ngẩng đầu, bắt gặp thiếu niên kia đang đi về phía mình, áo xanh tung bay làm nhật nhòa xuân sắc.

Anh ngẩn người, nhất thời quên cả phản ứng.

Chỉ trong giây lát, thiếu niên kia đã đứng trước bức tranh. Liếc mắt một cái, liền nhú mày.

Thích Thiếu Thương lần đầu tiên thấy hổ thẹn vì tranh của mình.

“Đây là tôi hả? Giống người sao?” Thiếu niên lạnh lùng mỉa mai.

“Tôi... Tôi còn chưa vẽ xong.” Thích Thiếu Thương bối rối viện cớ.

“May mà anh còn chưa vẽ xong,” thiếu niên kia không chút khách khí, lời còn chưa dứt, tay đã định tóm lấy bức tranh.

Thích Thiếu Thương nhanh chóng ngăn lại, nói lí nhí: “Tôi... tôi thấy cậu là nhất biểu nhân tài, khí vũ bất phạm... mới... mới vẽ.”

Thiếu niên kia nghe vậy sững sốt, đột nhiên cười phá lên, thần tình băng lãnh chợt hóa thành dương quang ấm áp.

“Thì ra là một tên ngốc, câu nói lỗi thời như vậy hẳn là mới học từ TV tối qua phải không?”

Thích Thiếu Thương mãi mê nhìn nụ cười như thi họa, hoàn toàn không có ý định thanh minh phản bác.

Thiếu niên rút tay về, không thèm so đo chấp nhất. Chỉ dùng đôi mắt ưng liếc anh một cái, “Tên ngốc, tốt nhất đừng đến gần tôi, coi chừng rước họa vào thân.” Nói xong liền bỏ đi.

Thích Thiếu Thương vội vàng hét với theo: “Nè, tôi tên Thích Thiếu Thương, còn cậu?”

Thiếu niên kia nghe vậy, đưa tay vẫy vẫy, chiếc áo khoác xanh bày ra một đường cong tao nhã nhưng không trả lời.

Đang lúc thất vọng, trong gió chợt truyền đến âm thanh trong trẻo: “Cố – Tích – Triều.”

“Cố – Tích – Triều,” Thích Thiếu Thương thì thầm lặp lại, bất tri bất giác nở nụ cười.

“Tên thật đẹp,” anh nhẹ nhàng thêm vào ba chữ ở góc bức tranh, “Người cũng đẹp quá...”

Cố Tích Triều rảo bước mà không thể nhìn cười. Ánh mắt sững sốt đó, vẻ mặt thất thần đó, tự dưng lại khiến cậu có chút rạo rực.

“Tên đó chắc là ngốc lắm.” Cậu cười rộ, “Bây giờ còn có người nói ‘nhất biểu nhân tài, khí vũ bất phạm’ sao?”

Cậu từ tốn rảo bước, gió thổi tóc tung bay, thoang thoang hương hoa dịu ngọt, khiến cậu nhớ đến anh cùng ánh mắt chân thành.

Cảnh vật xung quanh dần trở nên hoang vắng, cậu dừng lại trước một biệt thự xa hoa, nụ cười vụt tắt.

Biệt thự màu trắng mô phỏng lối kiến trúc Châu Âu, hoành tráng lại không kém phần quý tộc cổ điển. Căn biệt thự đơn độc chìm giữa cỏ lau cao hơn nửa người, đẹp đến quỉ dị.

Khẽ thở dài, cậu đẩy cánh cổng khắc hoa văn quen thuộc.

Trời tối dần, Cố Tích Triều ngồi một mình trong bóng tối, xung quanh không có một ngọn đèn nào.

Chỉ trong vài canh giờ, cậu thấy đông tàn lạnh lẽo đã đuổi đi trời xuân tươi tắn. Mới vừa rồi đắm chìm trong mưa anh đào bay lượn, giờ chỉ như một hồi mộng ảo.

Trong bóng đêm là nụ cười chân chất của người nọ, ấm áp như thế, lại không thể sưởi tan băng giá phủ trái tim.

Có người cẩn thận đẩy cửa tiến vào, “Thiếu gia, mời dùng cơm.”

Cậu không động đậy, bên tai truyền đến tiếng khóc của thiếu nữ.

Châm một ngọn đèn, cậu chậm rãi xoay đầu lại, gương mặt tái nhợt dưới ánh sáng leo lắt ngầy thơ như một đứa trẻ.

“Cô khóc cái gì?” Cậu dịu dàng hỏi.

Thiếu nữ kia run rẩy, “Tôi bị bắt tới đây, tôi nghe nói... tôi nghe nói... người ở đây... hút máu...” Cô rùng mình, không dám nói thêm.

Cố Tích Triều lại cười dịu dàng hơn, “Cô thấy tôi giống sao?”

Người con gái lau khô nước mắt, nhìn thiếu niên tuấn mỹ thật không giống kẻ ăn tươi nuốt sống, lắc đầu.

Cố Tích Triều đứng lên, chậm rãi bước đến gần, “Có thể chứ, tin đồn không phải lúc nào cũng đáng tin mà.”

Thiếu nữ như bị mê hoặc, khẽ gật đầu, cũng không né tránh, để cậu ôm vào lòng.

Đôi môi dày trơn bóng, gương mặt đẹp như ngọc. Cậu nhẹ nhàng hôn, ma mị, lại quyến rũ chết người. Cô nhắm mắt, khắp khối mong chờ hy vọng. Đôi môi kia tiếp tục dờ xuống, dừng lại bên cổ cô.

Cậu vừa hôn vừa thì thầm: “Thả lỏng một chút...” Người con gái đã đắm chìm trong nụ hôn nồng cháy, ánh mắt mơ màng mê ly.

“Thả lỏng một chút...” Giọng nói trầm thấp như đang thôi miên, “Nếu căng thẳng máu sẽ rất chua.”

Thiếu nữ đang say tình đã lơ đãng câu nói sau cùng. Chỉ khi bên tai vang lên một tiếng gầm man rợ, mắt chưa kịp mở, đã cảm giác cổ bị đâm thật sâu, máu cứ thế mà chảy.

Kỳ quái thay, cô chẳng biết sợ là gì.

Khi Cố Tích Triều buông người con gái ấy ra, trên gương mặt cô vẫn còn phảng phất ý cười.

Cậu chán nản ngồi phịch xuống ghế, đưa tay giãi vò mái tóc đen nhánh.

Có người đẩy cửa. Cậu biết đó là người thu thập thi thể, kỳ thực, cũng chẳng khác gì kẻ thu hộp cơm.

Nhưng tiếng bước chân lại dừng trước mặt cậu, tiếp theo, cảm bị nâng lên.

“Tích Triều,” Người nọ dùng tay khê khàng lau môi cậu, “Thật là một đứa nhỏ, lúc nào cũng quên lau vết máu khi ăn xong.”

Cố Tích Triều đẩy tay gã ra, cung kính nói: “Sư phụ đã đến.”

Người nọ chẳng thêm để tâm, cười: “Đúng, phải đến chứ.”

Tay gã lại vuốt ve gương mặt non mịn như hoa, “Tích Triều, cậu vẫn đẹp như vậy,” đoạn hạ giọng, “Ta chờ cậu ở phòng ngủ.”

Cố Tích Triều thân người cứng đờ, mi mắt rũ xuống.

Người nọ ngênh ngang rời khỏi, như đoán chắc cậu không có đường phản kháng.

Cố Tích Triều bắt lực nhắm mắt, cái đêm đầy dọa một ngàn năm trước lại hiện ra trước mắt. Roi quất vào thân thể như mưa, thịt bong da tróc, nhưng rất nhanh sau đó lại lành lặn không còn vết tích. Năng lực trị thương của cương thi là như thế, đau đớn đến mức nào chẳng nữa cũng chẳng thể chết đi.

Ngồi yên một lúc, cậu tàn nhẫn cắn môi, rồi đứng lên bước ra cửa.

Thi thể của người con gái vẫn nằm trên nền nhà lạnh lẽo, Cố Tích Triều cúi người, thủ thủ với cô: “Cô biết không? Kỳ thật, tôi rất muốn được như cô...”

2. Chương 2

Khi ban mai xuyên qua màn vải mỏng, Cửu U hài lòng ngồi tựa vào giường.

Người thiếu niên bên cạnh vẫn đang mê man, tóc quăn ẩm ướt dính vào hai má, mày nhíu chặt.

Đã một ngàn năm nay, gã đã đoạt được bao nhiêu giai nhân tuyệt sắc, nhưng tất cả đều khiến gã mất hứng trong một đêm, trừ Cố Tích Triều.

Thoáng nhìn là bộ dạng thư sinh thanh tú yếu ớt, kỳ thực tính tình cương liệt như lửa. Năm đó để khiến cậu phục tùng, gã đã phải dùng biết bao thủ đoạn dâm mùi máu tanh tươi. Sau này tuy là nhu thuận hơn rất nhiều, nhưng Cửu U vẫn cảm thấy cậu còn nuôi ý định chống đối gã. Trước sau cậu vẫn chưa được thuần hóa hoàn toàn.

Cửu U tự thấy bản thân không phải là kẻ thô bạo, nhưng khi ở bên cạnh cậu, gã luôn sốt ruột hơn bình thường, rất muốn nghe tiếng khóc van cầu từ cậu, đáng tiếc, cả ngàn năm qua chưa bao giờ được toại nguyện.

Gã thở dài, khoác áo rời đi. Nghe tiếng cửa phòng sập lại, Cố Tích Triều chậm rãi mở mắt, trên gương mặt là hận ý lạnh thấu xương.

Thân thể vẫn như cũ, thấm thía từng cơn đau nhức. Cậu biết, miệng vết thương sẽ nhanh chóng khép lại, nhưng tim đã sớm vỡ nát, thứ khiến cậu tồn tại chỉ còn thù hận.

Nắng sớm nhu hòa gột rửa đi nét âm trầm tối tăm của ngôi biệt thự cổ quái. Qua cửa sổ thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy sương lấp lánh vương trên nhành cỏ xanh non, cây sam vẩy từng giọt nắng qua song cửa sổ, nhuộm vàng những hạt bụi li ti.

Cố Tích Triều mặc áo sơ mi xanh lục cùng quần nhung. Vòng eo tinh tế, đôi chân thon dài, chỉ tùy ý bước xuống lầu đã khiến người ta kinh tâm động phách.

Cửu U đang xem báo, lại chẳng thể thoát khỏi sức hấp dẫn kia, ánh mắt dõi theo từng bước chân cậu.

“Chào buổi sáng, sư phụ!” Cố Tích Triều cung kính ân cần thăm hỏi, nhu thuận ngồi cạnh gã. Cửu U kéo tay cậu nhẹ nhàng nắm chặt, “Thân thể cậu không sao chứ?”

Cố Tích Triều bộ dạng phục tùng, cười khê: “Sư phụ vui thì được rồi.” Tươi tắn như hoa, khiến Cửu U trong lòng rạo rức.

“Không biết lần này sư phụ định ở đây bao lâu?” Cố Tích Triều lơ đãng hỏi.

Cửu U nghe thế nhú mồm, buông tay cậu ra.

“Không nói chính xác được. Gần đây vùng này xuất hiện thợ săn cương thi, nghe nói là hậu duệ của tộc Ma Long, pháp lực cao cường. A Tử và A Long đều do kẻ đó giết.”

Cố Tích Triều khẽ nhướn mồm, “Sao? Bọn họ đã tu luyện đến đẳng lam nhân, trên lý thuyết có thể chịu được đả kích mạnh rồi.”

Cửu U trầm ngâm: “Thế mới khiến ta lo lắng. Kẻ nào có bản lĩnh như vậy, tùy tiện giết hai viên đại tướng của ta? Tích Triều, trong đám đệ tử cấp bậc của cậu cao nhất, cậu đi tìm hắn.”

“Vâng, sư phụ,” Cố Tích Triều ngoan ngoãn cúi đầu, Ngẩng lên, đã thấy Cửu U lấy một tấm ảnh trong túi áo đặt lên bàn.

“Chính là hắn.”

Cố Tích Triều nhìn chăm chú, nhất thời chấn động.

Trước mắt là người con trai vẽ tranh trong rừng anh đào, đang thoải mái cười to, lộ ra đôi má lúm đồng tiền. Chỉ một bức ảnh cũng có thể tỏa ra cảm giác ấm áp.

“Ta đã phái người điều tra, hắn sinh giờ âm ngày âm tháng âm năm âm, nói cách khác, là người mà Tuệ Giác đại sư vẫn muốn tìm để rút Thanh Long kiếm, may mắn hiện giờ cơ duyên chưa tới. Tích Triều, cậu nhớ kỹ, nhất định phải giết hắn trước khi bọn họ gặp mặt!”

Cố Tích Triều chăm chú nghe, ánh mắt phát ra quang mang sắc bén, nhưng bị tóc che khuất.

“Sư phụ không tự mình ra tay sao?”

Cửu U thở dài, “Ta già rồi, hành động chậm chạp, giác quan cũng kém phần nhạy bén, phải tăng cường tu luyện, không tiện vận lực ra tay.”

Cố Tích Triều nghe vậy dựa vào lòng Cửu U, thủ thủ: “Sư phụ, lần này có thể ở cạnh Tích Triều lâu một chút được không? Tích Triều thấy rất cô độc.”

Cửu U chưa bao giờ thấy cậu chủ động như vậy, trong lòng vui sướng khôn nguôi, vỗ nhẹ vai cậu: “Được, Tích Triều, cậu muốn bao lâu cũng được.”

Khóe miệng Cố Tích Triều vẽ ra một nụ cười khiến tim người đập nhanh như tuần mã tung vó.

Mặt trời sau giờ Ngọ, đối với nhiều cương thi là chí mạng, nhưng cậu không sợ, thậm chí còn có chút hưởng thụ.

Rảo bước dưới con đường hẹp dài rợp bóng cây, nền trời xanh thẳm như thế, không khí tươi mát như thế, đáng tiếc lại bị những tiếng động vụn vặt phá hỏng.

Cố Tích Triều chán ghét dừng bước, đột ngột xoay đầu, liền phát hiện hai đệ tử mà Cửu U vừa thu nhận. Không nghĩ sẽ bị cậu phát hiện, hai kẻ đó chưa kịp tránh đi, xấu hổ đứng yên như trời trồng.

“Tại sao theo dõi ta?” Cố Tích Triều lạnh lùng hỏi.

“Sư huynh, sư phụ bảo chúng tôi đi theo anh, lỡ xảy ra việc gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Cố Tích Triều cười tà mị, “Dựa vào các người?”

Lời còn chưa dứt, cánh tay khê nâng. Hai người kia không kịp nhìn rõ đã cảm giác một quả cầu lửa màu xanh biếc ập tới, trong tích tắc bao trùm, không kịp hét lên một tiếng thảm thiết.

Cố Tích Triều khoanh tay nhìn ngọn lửa tàn lụi, đoạn chấp tay sau lưng mà bỏ mặc hai ị tro trên đất.

“Chết sớm là giải thoát sớm, không cần cảm ơn ta.” Dứt lời xoay người nghênh ngang bỏ đi.

Thích Thiệu Thương không tự chủ được lại đến rùng anh đào, trên giá vẽ vẫn là bức họa ngày hôm qua. Anh vuốt ve tên người thiếu niên ở góc: “Cố – Tích – Triều, tôi còn có thể gặp lại cậu không?”

“Bức tranh khó coi như vậy vẫn còn sao?”

Âm thanh trong trẻo lại vang lên, Thích Thiệu Thương vui sướng ngẩng đầu, thấy Cố Tích Triều đang đứng trước mặt. Cả người chìm đắm trong dương quang xán lạn, thanh lệ hơn bất cứ ai.

“Cậu... cậu tới rồi?” Anh lắp bắp, nhất thời tay chân luống cuống chẳng biết nên làm gì.

Cố Tích Triều buồn cười nhìn anh khó xử, nhẹ nhàng nói: “Đúng là ngốc!”

Thích Thiệu Thương chật vật cuộn bức tranh đã bị chê trách quá nhiều lần. Cố Tích Triều nhìn anh, thoáng thấy tên chính mình, lại cười phì.

“Hôm qua tôi nói khê như vậy mà anh vẫn nghe được?”

Thích Thiếu Thương gật gật đầu, “Ừ, tên nghe rất êm tai, *triều triều tần cố tích*, học vấn của ba mẹ cậu nhất định rất cao.”

Nụ cười trên gương mặt Cố Tích Triều vụt tắt, ánh mắt toát ra tia buồn bã, “Bọn họ đã qua đời nhiều năm rồi.”

“Cậu là cô nhi?” Thích Thiếu Thương bắt giác đau lòng.

“Đúng, tôi là cô nhi đã lâu lắm.” Cố Tích Triều cúi đầu, “Hôm nay là sinh nhật tôi.” Nhìn đóa hoa nhỏ xinh dưới chân, trong lòng lẳng lặng thì thầm: “Sinh nhật thứ 1024.”

Thích Thiếu Thương không nghĩ ngợi lập tức cao giọng: “Tôi với cậu cùng nhau chúc mừng?”

Lòng nhấp nhể sợ cậu chối từ, cũng không đợi câu trả lời, vội vàng tiếp tục: “Tôi mời cậu đi ăn một bữa? Chơi game? Xem phim?”

Cố Tích Triều không phản ứng, vẫn cúi đầu chìm trong thế giới của riêng mình.

Thích Thiếu Thương sợ cậu lại xoay người bỏ đi, vò đầu bứt tai nói đại: “Tôi... tôi đi mua pháo hoa đốt cho cậu xem? Chúng ta đốt pháo hoa mừng sinh nhật được không?”

Cố Tích Triều rớt cuộc ngẩng đầu, trong đáy mắt phản chiếu ánh đèn hồng nhạt, mơ hồ phủ một tầng sương mỏng.

Cậu cười miễn cưỡng, “Nhưng mà, người nhà tôi đang đợi, phải về nhà trước khi trời tối.”

“Chúng ta đốt ban ngày!”

Cố Tích Triều lắc đầu: “Anh là đồ ngốc sao, ai lại đi đốt pháo hoa ban ngày?”

Thích Thiếu Thương cười hào sảng, “Ai nói không được, chúng ta cứ đốt ban ngày thôi!”

Đây là lần đầu tiên Cố Tích Triều nhìn thấy pháo hoa nở rộ dưới ánh mặt trời gay gắt.

Thích Thiếu Thương đem cả đồng pháo hoa đủ loại đến một sườn núi vắng rồi lần lượt châm ngòi, đoạn chạy đến sông vai ngồi cạnh cậu.

Pháo hoa phóng lên cao, nổ tung trên nền trời xanh thăm thẳm. Mỗi một đóa hoa nổ, là mỗi lần Thích Thiều Thương thủ thi: “Chúc Cố Tích Triều sinh nhật vui vẻ!”

Pháo hoa, từ xanh lam, đỏ rực, đến vàng chanh, đủ màu đủ sắc, nhẹ nhàng rơi xuống, dù không có trời đêm tôn lên vài phần ngời sáng, nhưng nhu hòa uyển chuyển, để lại dư âm vẫn vút không phai.

Cố Tích Triều yên lặng chăm chú nhìn trời.

Thật lâu thật lâu trước kia, cậu luôn mong có thể được nhìn thấy pháo hoa thuộc về mình. Hiện giờ, Thích Thiều Thương vô tình thành toàn ước nguyện. Bên môi nở một nụ cười mỹ lệ, từ khóe mắt lệ nóng đã chảy dài.

Pháo hoa ban ngày, dù có xán lạn xinh tươi, sao có thể xua tan đêm tối trong lòng cậu?

3. Chương 3

Pháo hoa tan dần vào không trung xanh thẳm, để lại những đốm sáng trắng noãn thanh nhã như hoa lê.

“Đẹp thật, cậu thích không?” Thích Thiều Thương xoay đầu, lại thấy những giọt nước mắt hầy còn vương trên má Cố Tích Triều.

“Cậu... cậu sao vậy? Khó chịu chỗ nào?” Anh không dám dùng tay lau, luống cuống lục tìm khăn giấy.

“Không sao,” Cố Tích Triều khẽ khàng lau khô nước mắt, gương mặt trắng bệch.

Thích Thiều Thương càng bối rối hơn, “Bị cảm nắng sao? Sắc mặt lại nhợt nhạt như vậy?”

Cố Tích Triều lắc đầu, nhưng thân người mềm nhũn muốn gục xuống.

Thích Thiều Thương vội vàng đỡ lấy, “Tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

“Không cần, nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Hơi thở Cố Tích Triều yếu ớt, mắt cũng bắt đầu díp lại.

Thích Thiều Thương để cậu tựa vào vai, “Cậu ở đâu? Tôi đưa cậu về nhà.”

Cố Tích Triều cúi đầu đáp: “Xa lắm, tôi mệt quá.”

“VẬY VỀ NHÀ TÔI.”

Nhà của Thích Thiếu Thương ở sau ngọn núi, theo lối kiến trúc cổ của phương Đông. Cổng lớn màu đen, vòng cửa sáng loáng, ngói đỏ, trụ hành lang xanh biếc. Giữa sân có hai cây táo, lá cành nhảy múa trong gió xuân.

Khi Mục Cưu Bình từ phòng khách bước ra, lại nhìn thấy Thích Thiếu Thương đang dìu một người con trai xa lạ. Người nọ nhắm chặt mắt, khoe môi tái trắng, lại không thể che đi gương mặt tuấn mỹ.

Mục Cưu Bình chợt có linh cảm không lành, chạy nhanh đến giúp đỡ. Hai người ba chân bốn cẳng đặt Cố Tích Triều nghỉ trên giường.

Thích Thiếu Thương thở dài, kéo chăn đắp cho cậu, đoạn đứng dậy lục ngăn kéo tìm thuốc.

Mục Cưu Bình khẽ hỏi: “Ai vậy?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Một người bạn mới quen.” Ngữ khí lại mang nhiều âu lo, hoàn toàn mất đi vẻ điềm tĩnh thường ngày.

Mục Cưu Bình càng cảm thấy kỳ quái hơn.

Không rõ vì sao, từ lúc Cố Tích Triều vào cửa, hắn liền cảm thấy có điểm không đúng, trong đầu cứ khúc mắc lại không thể chỉ ra rõ ràng.

Hắn nhìn người con trai trên giường, bộ dáng thanh tú yếu ớt, lông mi thật dài che đi ánh mắt, trông như một đứa nhỏ lại có thể làm rung động lòng người.

Có thể mình đã quá lo lắng. Mục Cưu Bình đang định quay đầu, chợt ngửi thấy hương vị cỏ tươi thoang thoảng. Cẩn thận ngẫm lại, nhận ra đó là mùi tanh nhàn nhạt. Hắn trợn tròn hai mắt, đó là mùi hương rất quen thuộc — mùi của cương thi, của máu tươi vĩnh viễn không thể gột rửa!

Cảm nhận được hắn đang nhìn mình chăm chú, Cố Tích Triều từ từ mở mắt, đồng tử lóe thứ ánh sáng xanh biếc quỷ dị liếc hắn một lượt. Mục Cưu Bình hoảng hốt: “A, người là...”

Thích Thiếu Thương đang vui đùa tìm thuốc, chợt nghe tiếng la hoảng của Mục Cưu Bình, tưởng Cố Tích Triều xảy ra chuyện, vội vàng chạy đến.

Chỉ thấy Mục Cưu Bình run lấy bầy chỉ về phía giường, lấp bắp những cụm từ rời rạc vô nghĩa.

Cố Tích Triều vẫn nằm yên tĩnh lặng, lông mi nặng nề khép, dường như chưa từng mở ra.

Thích Thiếu Thương nhú mày, “Nhỏ tiếng một chút, lão Bát, để cậu ấy nghỉ ngơi.” Dứt lời không để hấn phân minh, kéo ra khỏi phòng.

Mục Cừ Bình há hốc mồm thở dốc, đột nhiên nắm chặt cánh tay Thích Thiếu Thương. “Lão Đại, tên đó là... nó là... lực nhân cương thi, là lực nhân cương thi mà chúng ta luôn săn lùng đó!” Thân thể hắn vẫn run rẩy, không biết là vui mừng hay sợ hãi.

Thích Thiếu Thương bịt miệng hắn lại: “Cậu nói bậy bạ gì đó? Cậu ấy là một đứa nhỏ đáng thương, từ bé đã mất đi cha mẹ, xem ra thân thể cũng không khỏe mạnh lắm.”

Mục Cừ Bình gắng sức giãy dụa, “Không phải, vừa rồi em nhìn thấy trong mắt nó có lóe lực quang, là thật mà, lão Đại. Hơn nữa trên người còn mang hương vị đó, vị tanh tuổi của máu, chẳng lẽ anh không nghĩ thấy sao?”

Thích Thiếu Thương buông tay, “Lão Bát, mấy ngày nay cậu luyện tập quá căng thẳng rồi, nghỉ ngơi cho tốt một chút, đừng tùy tiện người nào cũng nói là cương thi.” Nói xong liền xoay người bỏ vào phòng.

“Lão Đại!” Mục Cừ Bình hét lớn, “Tu vi của anh cao hơn em, nhưng lại không nhìn ra nó là yêu nghiệt? Anh... anh...” Hắn cắn chặt răng, rốt cuộc thốt ra lời vô cùng bất kính, “Anh đại trai!”

Thích Thiếu Thương đi hơi chậm lại, nhưng trước sau vẫn không ngừng bước.

Mục Cừ Bình tức giận, lớn tiếng nói: “Được, anh không ra tay, em tự đi bắt nó.” Nói xong, dáng người khẽ động, đoạn chạy vào phòng.

Thích Thiếu Thương nhanh hơn, trong tích tắc đã chặn ngang, “Cậu muốn đụng đến cậu ấy thì phải hỏi tôi trước.”

“Lão Đại!” Mục Cừ Bình khó tin nhìn anh.

Hỗn loạn bát nháo bên ngoài đều thu hết vào tai, khước miệng khẽ nhếch, Cố Tích Triều khoái trá cười rộ.

Ngày hôm sau, Thích Thiếu Thương theo sát Cố Tích Triều. Mục Cừ Bình giận dữ đi tới đi lui trong phòng, nhấp nha nhấp nhồm như kiến bò trên chảo nóng.

Hắn là trợ thủ của Thích Thiếu Thương, hai người hàng yêu phục ma, tiêu diệt cương thi, vẫn luôn phối hợp ăn ý, vậy mà bây giờ không biết gặp phải cái gì, Thích Thiếu Thương lại mất đi sự nhạy bén.

“Yêu nghiệt này lệ khí nặng như vậy, nhất định nghiệp chương đầy mình.” Mục Cừ Bình oán hận nghĩ, lấy bùa và kiếm phục ma trong túi ra. Tính toán thời gian, chỉ cần Thích Thiếu Thương rời khỏi, phải đi tìm nó.

Lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên, giọng nói thiếu niên dễ nghe nhẹ nhàng truyền đến: “Ngươi là lão Bát? Họ Vương phải không?”

“Yêu nghiệt!” Mục Cửu Bình nghiêng rằng.

“Muốn bắt ta? Không thành vấn đề. Giờ ngọ ngày mai, dưới Thúy Hoa sơn, mang theo vũ khí lợi hại nhất mà đến!” Điện thoại bị cắt bằng một tràng cười lạnh.

Mục Cửu Bình không kịp nghĩ nhiều, lập tức chuẩn bị vũ khí đầy đủ đến thẳng Thúy Hoa sơn.

Sở dĩ gọi là Thúy Hoa sơn là vì, mỗi khi xuân về, cây cối đâm chồi nảy lộc, ngọn núi trông như một viên ngọc xanh biếc.

Khi Mục Cửu Bình đến nơi, bốn phía vắng lặng như tờ, xung quanh là cánh rừng xanh thẫm cùng hoa li ti đủ sắc thoảng hương thơm ngát.

“Yêu nghiệt, ngươi ra đây mau!” Hắc gào lên.

Sau tiếng la vang dội đất trời, mùi hoa dần được thay thế bằng mùi máu tươi tanh tưởi cùng sương mù băng lạnh. Hắc biết, sương mù đó là do lệ khí kết thành.

“Ngươi đang gọi ta phải không?”

Cố Tích Triều khoác áo xanh xuất hiện, tóc bay trong gió.

Đây là lần đầu tiên Mục Cửu Bình nhìn cậu rõ ràng, gương mặt trong suốt như ngọc, thân người cao ráo, thoảng nhìn tựa tiên giáng trần.

“Phì, quả nhiên là yêu nghiệt!” Hắc nhổ một ngụm nước bọt trên đất, “Ta sẽ không giống lão Đại bị ngươi rù quén, chịu chết đi!”

Đoạn hắc rút từ trong túi một sợi dây dài màu đen, một đầu quấn chặt vào tay trái, tay phải dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp đầu còn lại.

“Thiên, địa, hỏa, côn, chấn! Phá oán!” Sương mù trong chốc lát tan thành mây khói.

Cố Tích Triều không chút hoang mang, vẫn khoanh tay đứng đó, cười khê: “A, cũng có chút bản lĩnh. Còn chiêu thức gì nữa, mang ra sử dụng hết đi!”

Mục Cừ Bình không đáp, rút kiếm phục ma lao về phía trước. Kiếm phục ma vung trên không lưu lại những đường vàng nhạt, chằng chịt thành một mảnh lưới, từ xa nhìn đến, tựa như một bức tường ánh sáng bao vây Cố Tích Triều.

Mục Cừ Bình lùi ra phía sau từng bước, hai tay thủ thế thành thực, “Lâm, binh, đấu, giả, tiếp, trận, liệt, tại, tiền, tru tà!” Một con rồng khổng lồ màu vàng thoát ra từ lòng bàn tay, hướng Cố Tích Triều đánh tới. Kim long mang theo lửa cháy vạn trượng, lướt qua nơi nào nơi đó hóa thành tro.

Cố Tích Triều vẫn không nhúc nhích, áo xanh bén lửa tỏa ra mùi khét nhàn nhạt. Chụp lấy một mảnh lưới màu vàng, cậu cười khẩy, “Thì ra cũng chẳng hơn gì cái này.”

Thân người chưa động, đã có một dòng nước lạnh vô hình phóng đến, mái tóc quăn không gió mà tung bay, đôi mắt lóe ra tia sáng xanh âm u, răng nanh bén nhọn lộ ra bên khóe miệng. Trong tích tắc, kim quang vạn trượng đã bị thu gọn trong lòng bàn tay. Một tiếng gầm như sấm, bàn tay trắng nõn vươn cao, kim long đổi hướng, lao về phía Mục Cừ Bình.

Mục Cừ Bình lúng túng, vội vàng thu chiêu. Nhưng không còn kịp nữa, cánh tay Cố Tích Triều đã biến thành móng vuốt sắc nhọn đâm thẳng vào ngực hắn.

Hắn chỉ nghe tiếng xương cốt mình gãy răng rắc, trên ngực bị xuyên thủng một lỗ, máu chảy thành sông, tiếp đó cả thân thể bị nhấn chìm trong nỗi đau nhức khôn cùng, không cách nào lấy lại hơi thở.

Nặng nề ngã trên mặt đất, trước mắt là mơ hồ máu đỏ, nhàn nhạt bóng hình Cố Tích Triều đang đi tới. Gương mặt đã khôi phục bộ dáng thanh lệ, cười vô hại.

“Ta chỉ muốn xem công lực của tộc Ma Long rốt cuộc lợi hại đến mức nào, thì ra cũng chỉ tầm thường như thế. Chỉ dựa vào chút kĩ xảo như vậy mà dám đi khắp nơi bắt cường thi?”

Cậu ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Mục Cừ Bình, “Người biết không, ta chỉ là lục nhãn, nếu gặp phải hồng nhãn cường thi, các người lấy gì để ngăn cản?”

Mục Cừ Bình đã không còn sức nói thêm lời nào nữa, oán hận dõi theo cậu.

Cố Tích Triều cười khê, “Thân thủ người như vậy, ở bên cạnh hắn chỉ gây thêm trở ngại chứ chẳng thể giúp gì, đến lúc đó hắn còn phải lãng phí sức lực đi cứu người, chỉ bằng bây giờ chết đi.”

Cậu phải tay đứng lên, xoay người đá Mục Cừ Bình lăn vào trong bụi cỏ.

Nhìn theo bóng dáng hắn, cậu nghiêng đầu, cười cười: “Người nói rất đúng, ta quả thật là yêu nghiệt. Đáng tiếc... hắn không tin người.”

4. Chương 4

Trước khi Thích Thiều Thương nhận được tin dữ, anh đang ở trong rừng anh đào vẽ tranh. Cố Tích Triều nghiêng người dựa vào gốc cây, mắt phượng nhắm lại, trong cơn mưa hoa trở thành một quang cảnh tuyệt diệu.

“Nhưng mà tôi muốn vẽ cậu trực diện.” Thích Thiều Thương nhỏ giọng kháng nghị. “Xa như vậy, nhìn đâu cũng thấy hoa, không rõ lắm.”

Cố Tích Triều cười cười, “Mông lung một chút không tốt sao? Cần gì phải rõ ràng?” Nói tới nói lui, vẫn xoay thẳng người thêm một chút.

Thích Thiều Thương cười toe.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, anh vừa cười vừa bắt máy, nhưng chỉ nghe được vài câu, nụ cười đông cứng. Cố Tích Triều lẳng lặng rũ mắt.

Dưới Thụy Hoa sơn, sớm đã có cảnh sát phong tỏa hiện trường, du khách tò mò vây quanh bên ngoài, ló đầu nhìn.

Nằm trước mặt Thích Thiều Thương là cơ thể của lão Bát cơ hồ đã không còn nhìn ra hình dáng. Da đầu bị bong ra, ngũ quan cháy xém, trên mặt dính một lớp màng ẩm ướt không rõ là chất gì; đáng sợ nhất là ngực, bị thủng một lỗ to, máu thịt tung tóe, gân cốt nát như tương, nội tạng co rút, tim gan phổi đều chỉ còn bằng kích cỡ một nắm tay.

Những du khách nhìn thấy được cảnh tượng đó bắt đầu phát hoảng hãi hùng, vài phụ nữ nhịn không được ngòai phục xuống ven đường nôn mửa.

Thích Thiều Thương chau mày, nhìn chăm chăm vào thi thể đáng sợ trước mắt, tay nắm chặt.

Cố Tích Triều lẳng lặng đứng bên cạnh, trong đám người ồn ào cơ hồ không cảm nhận được sự hiện hữu của cậu.

“Là cương thi!” Cậu nghe thấy Thích Thiều Thương nghiêng răng nói, thanh âm khàn khàn không giống mọi khi. Quay đầu nhìn, phát hiện ánh mắt anh ngẫu dỏ.

“Lão Bát, tôi thề, nhất định phải đem nó băm thành trăm mảnh tế vong linh cậu!”

Khóe miệng Cố Tích Triều hơi nhếch, cương thi nào còn có thi thể? Sau khi “chết” bất quá chỉ là một đồng

tro tàn.

Lúc Thích Thiều Thương về đến nhà, trời đã đen kịt. Anh bước thẳng vào phòng lão Bát. Cố Tích Triều hơi chần chờ, rồi cũng theo vào.

Trong phòng quần áo bừa bãi lộn xộn, bừa chú to nhỏ vứt loạn trên bàn, rõ ràng lão Bát lúc đó vội vàng ra ngoài. Thích Thiều Thương thuận tay cầm lên một chiếc áo, cảnh tượng tàn khốc ban ngày lại tràn về, khiến sắc mặt anh trong phút chốc trắng bệch, ngã lùi về sau hai bước.

Cố Tích Triều gấp gáp bước lên đỡ lấy. “Anh không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Ánh mắt Thích Thiều Thương liếc quanh. Căn phòng vẫn thế, đồ vật vẫn vậy, nhưng mà, người đã không thể trở về được nữa.

“Vì sao? Vì sao cậu ấy không gọi tôi cùng đi?” Anh ngồi sụp xuống vò đầu bứt tóc.

Cố Tích Triều nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, “Khóc đi, để thấy thoải mái hơn.”

Thích Thiều Thương tựa vào vai cậu, không rơi lệ, nhưng thân thể lại run lẩy bẩy.

“Tôi và lão Bát đều là cô nhi, lúc mười tuổi đã dựa vào nhau mà sống. Trong nhà có bùa phép ma thuật tổ truyền, tôi chỉ xem qua một lần đã học được. Nhưng cậu ấy thì không, phải luyện rất nhiều rất nhiều lần. Tôi thường hay chọc cậu ấy ngốc nghếch.”

Anh thở dài, trước mắt là nụ cười tươi rói chân thành của lão Bát.

“Vậy mà cậu ấy chưa từng nổi giận, mỗi ngày đều ở trong phòng nghiên cứu học hỏi, không giải trí, chẳng bạn bè. Cậu ấy còn trẻ như vậy, chưa được hưởng thụ gì cả, vậy mà đã ra đi như thế...”

Thích Thiều Thương xoa mi tâm.

Cố Tích Triều lại càng kéo anh vào người chặt hơn, nhẹ nhàng nói: “Anh có chắc muốn báo thù cho cậu ấy?”

Thích Thiều Thương trầm mặc hồi lâu, phiền muộn: “Nhìn lực phá hoại ở hiện trường, tên yêu nghiệt kia phải là lực nhân cương thi trở lên, mà công lực của chúng tôi chỉ có thể đối phó với cấp lam nhân.”

Cố Tích Triều nghe vậy đứng lên, chậm rãi nói:

“Có lời đồn trong bán kính 500m là một ngôi miếu trúc, trụ trì Tuệ Giác đại sư có Thanh Long kiếm vô cùng quý giá, có thể đánh bại tất cả yêu ma quỷ quái, thậm chí...” Cậu nhìn Thích Thiều Thương, “cương thi cấp cao nhất.”

Thích Thiều Thương kinh ngạc mừng rỡ, “Thật không? Vì sao tôi chưa từng nghe qua?”

Cố Tích Triều úp mở: “Tôi cũng nghe trưởng bối trong nhà nói sơ qua, không biết có đáng tin không. Bất quá, nếu đã chẳng còn cách nào khác, chi bằng thử một lần?”

“Được!” Thích Thiều Thương lập tức gật đầu.

“Ngày mai tôi với anh cùng đi.” Cố Tích Triều lơ đãng nói.

“Cậu?” Thích Thiều Thương có chút chần chừ. “Thân thể của cậu còn chưa khỏe, không nên đi tàu xe đường xa một nhọc, tôi đi một mình được rồi.”

Cố Tích Triều cười khê, “Chủ ý là của tôi, đương nhiên tôi muốn biết thực hư ra sao.” Nói xong xoay người bước ra khỏi phòng.

Thích Thiều Thương chặn cậu lại, “Tích Triều, cái chết của lão Bát chứng minh đang có cương thi nhắm vào chúng ta, tôi không muốn khiến cậu phải gặp nguy hiểm.”

“Huống chi...” Anh hạ giọng, “Lão Bát đã đi rồi, nếu cậu cũng có chuyện, tôi không biết nên sống tiếp thế nào nữa.”

Cố Tích Triều trong lòng len lỏi một luồng cảm xúc ấm áp, “Chúng ta vừa mới quen biết thôi.”

Thích Thiều Thương chăm chú nhìn cậu, “Vừa quen thì sao? Thời gian nói lên điều gì? Từ giây phút đầu tiên nhìn thấy cậu ở rừng anh đào, tôi đã không thể kiềm chế bản thân...”

Cố Tích Triều yên lặng rũ mắt. Cả ngàn năm qua, cậu sớm cho rằng tim mình đã giá lạnh, nhưng thời khắc này, lại nghe được âm thanh đá tan băng chảy.

Thích Thiều Thương không thấy cậu đáp, tự đáy lòng hối hận mình đã quá đường đột, gọi một tiếng “Tích Triều...” lại không biết nên nói gì thêm.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau.

Trăng, lương lự trong bóng đêm vô tận. Cây, múa loạn để che mắt con tim.

Đang lúc mơ màng, Cố Tích Triều nghiêng người trần trở hôn lên môi anh.

Thích Thiếu Thương không kịp phản ứng, nhất thời ngây ngẩn. Cho đến lúc biết rõ đó không phải là ảo giác, mới bắt đầu đáp lại.

Đôi môi Cố Tích Triều như lửa, chạm vào chỗ nào, chỗ đó hóa thành dòng dung nham nóng bỏng, bùng nổ trong nháy mắt. Lý trí vừa le lói đâu đó, ngay lập tức bị ngọn lửa kia bao phủ, cuồng điên thiêu đốt quá khứ tàn khốc cùng tương lai nguy hiểm bủa vây...

5. Chương 5

Sáng sớm, Thích Thiếu Thương mở to mắt, vẫn thấy triền miên đêm qua chỉ là một giấc mộng, cho đến khi nhìn thấy Cố Tích Triều nằm bên.

Ánh dương vàng rực rọi trên đôi má cùng cánh tay trắng trẻo, đẹp đến mức khiến người ta chẳng dám thở mạnh.

Thích Thiếu Thương nhìn cậu đầy nồng nàn sủng ái, chợt cảm thấy nếu thời gian có thể ngừng mãi ở giây phút này thì tốt biết bao. Nhưng thi thể máu me của lão Bát lại một lần hiện ra trước mắt, anh thở dài, nhẹ nhàng đặt cánh tay cậu vào trong chăn, khoác áo rồi giường.

“Tôi với anh cùng đi.” Không biết tự khi nào, Cố Tích Triều đã mở mắt.

Ngôi miếu tĩnh lặng nằm giữa rừng trúc rậm rạp đã hơn tám trăm năm lịch sử.

Gió lướt qua nhánh trúc nghe xào xạc, lá xanh bay loạn. Một làn sương mỏng cất lên, lãng đãng vờn quanh. Ráng chiều ánh trên ngọn cây, rực rỡ lóa mắt.

Lúc bọn họ đến nơi, mặt trời đã sắp khuất sau sườn núi. Đến trước cửa miếu, thấp thoáng thấy bụi trúc thẳng tắp cùng thềm đá cao ngất tưởng như sắp chạm mây xanh. Thích Thiếu Thương lòng cấp bách, muốn nhanh chân sải bước.

Cố Tích Triều nhẹ nhàng giữ anh lại, “Cao như vậy, tôi không đi lên đâu.”

Thích Thiếu Thương quay đầu ân cần hỏi: “Vẫn chưa khỏe sao?” Ngẫm nghĩ một chút, giọng yếu ớt như tiếng muỗi vo ve: “Có phải vì tối hôm qua...”

Cố Tích Triều mặt ửng hồng, cúi đầu nói: “Đi sớm về sớm.”

Thích Thiếu Thương hào khí ngất trời, “Được, ở đây chờ tôi về!” Xoay người phóng lên từng bậc thang.

“Thiếu Thương!” Cố Tích Triều chạy theo, khê khằng hôn lên môi anh.

“Anh phải nhớ kỹ, Tuệ Giác đại sư thần thông quảng đại, pháp lực vô biên. Nếu anh muốn báo thù, bất luận ông ta nói gì, anh đều phải tuyệt đối tin tưởng; bất luận ông ta yêu cầu anh làm gì, anh nhất định phải nghe theo. Biết không?”

“Ừ!” Thích Thiếu Thương dứt khoát gật đầu.

Chính điện của miếu trúc tạc phẳng từ núi đá dốc. Song cửa sáng loáng được chạm trổ hoa văn tinh xảo.

Thích Thiếu Thương đang cẩn thận dò xét, chợt nghe thấy tiếng người vang lên sau lưng: “Thích thí chủ, cậu đã đến.”

Khi xoay người lại, anh nhìn thấy một vị sư gầy guộc khoác cà sa màu vàng, khuôn mặt hiền hậu, ý vị xuất trần.

Anh vội vàng khom người thi lễ, “Kính chào ngài! Tôi đến bái kiến Tuệ Giác đại sư.”

Vị sư cười. “Chính là ta.”

Thích Thiếu Thương mừng rỡ, “Tôi là đại đệ tử đời thứ chín mươi tám của tộc Ma Long, nghe nói Tuệ Giác đại sư có Thanh Long kiếm hàng yêu phục ma nên đến đây xin hỏi mượn.”

Tuệ Giác ôn hòa hỏi han: “Ai nói với cậu? Là người đang chờ bên ngoài sao?”

Thích Thiếu Thương ngẩn người.

Tuệ Giác khê thở dài. “Mời đi theo ta.”

Hai người đi vào am ni cô, Tuệ Giác nhúng tay vào một bình nước trong, dùng lực bắn mạnh, một giọt nước rơi xuống. Trước khi giọt nước đó chạm đất, ông cầm lấy quyết ấn, hô một tiếng ‘Tật’, giọt nước kia liền lơ lửng giữa khoảng không, tràn ra thành một hình tròn nhỏ tương tự một tấm gương phẳng.

Ông niệm: “Long thần sắc lệnh, thái âm tinh chủ tá pháp.” Một luồng ánh sáng chiếu ra từ mặt kính, giao hòa cùng ánh trắng, lại phản xạ rọi về, khiến mặt kính lại càng giống thủy tinh hơn.

Thích Thiếu Thương chăm chú nhìn mặt kính xoay tròn, dần dần hiện ra hình ảnh.

Dưới ánh dương thê diễm, anh nhìn thấy lão Bát đang cầm theo kiếm phục ma nôn nóng đứng dưới chân núi. Tiếp theo, một làn sương mù cất lên, thấp thoáng một bóng người. Cả người anh run lên, tập trung nhìn chăm chăm.

Lão Bát dùng thuật xua tan mây mù, diện mạo người nọ rõ ràng hiện ra...

“Tích Triều?!”

Anh hốt hoảng lui về sau từng bước, đầu óc trống rỗng. Hình ảnh trên mặt kính vẫn tiếp tục chuyển động. Anh tận mắt nhìn thấy Cố Tích Triều lộ ra răng nanh nhọn hoắt, hóa thành lục nhãn cương thi, đánh về phía lão Bát.

“Không!” Anh quát to một tiếng, lão đảo muốn chối bỏ. “Đây không phải là sự thật! Không phải sự thật! Ngài đang gạt tôi, phải không?”

Tuệ Giác từ bi nhìn anh, “Thí chủ, pháp lực của cương thi này cũng không cao, cậu chỉ bị tình sắc che mắt thôi.”

Thích Thiếu Thương không còn lời nào để nói, chỉ gắng sức lắc đầu nguầy nguậy.

Tuệ Giác thở dài, đi vào nội thất lấy ra một thanh bảo kiếm. Thân kiếm màu xanh, từ trong vỏ phát ra từng luồng sáng biêng biếc.

“Đây là Thanh Long kiếm, ẩn chứa luồng linh khí cực lớn, chuyên giết cương thi. Cả ngàn năm qua, nó vẫn ở đây đợi chờ chủ nhân thực sự. Thích thí chủ, có nghe thấy tiếng kêu lách cách không? Đó là sinh mệnh của Thanh Long, nó đang gọi cậu.”

Thích Thiếu Thương run rẩy tiếp nhận, thanh bảo kiếm càng rung lắc dữ dội, như muốn phá vỏ mà vẫy vùng.

“Thiên lý tuần hoàn, báo ứng khó tránh. Cương thi này kiếp số đã tận.” Tuệ Giác vui mừng nói.

Thích Thiếu Thương lại nhịn không được mà run rẩy.

Tuệ Giác liếc anh, nghiêm nghị: “Thích thí chủ, cậu nhớ kỹ, chỉ có Thanh Long vẫn không đủ, kiếm này phải nhuộm máu cương thi mới có thể phát huy uy lực mạnh nhất.”

“Hơn nữa,” ông ngừng lại một chút, “phải là máu từ tim của lục nhãn cương thi. Trong bán kính mấy trăm dặm, chỉ có một con ngoài kia.”

“Sào huyết của yêu nghiệt kia ở Bạch Gia, bên trong có hồng nhãn cương thi còn lợi hại hơn gấp bội, nếu không dùng máu nó rửa Thanh Long kiếm, cậu tuyệt đối không phải là đối thủ. Chờ thể lực của bọn nó lớn mạnh hơn, nhất định sẽ sinh linh đồ thán, gieo hại chúng sinh.”

Ông xoay qua Thích Thiếu Thương, “Lựa chọn thế nào, mong thí chủ sớm hạ quyết tâm.”

Thích Thiếu Thương yên lặng, nắm chặt chuôi kiếm, một câu một chữ cũng chẳng thể thốt ra.

Tuệ Giác khẽ than, “Yêu phải biệt ly, oán lại chạm mặt, buông tay từ bỏ, trước mắt một trời hoa, chỉ là một hồi mộng ảo...”

Ra khỏi miếu, thấy mây bay bằng lăng, ngân hà xán lạn chảy ngang trời, cùng một vầng trăng tròn treo lơ lửng. Sao lấp lánh hòa giao quanh trăng rạng ngời, như tiên cảnh lung linh kì ảo.

Rảo bước xuống từng bậc thềm, thấy người nọ đang chấp tay sau lưng mặt hướng rừng trúc, áo xanh lẫn vào trúc xanh, đẹp như thi họa.

Thích Thiếu Thương mê đắm, muốn ngắm nhìn cảnh tượng mỹ lệ này một lần cuối cùng.

Cổ Tích Triều nghe tiếng bước chân, từ từ xoay người. Ánh trăng như sương rơi trên gương mặt tú lệ.

“Anh biết rồi?” Cậu khẽ khàng hỏi, trong giọng nói có muện phiền lạnh nhạt lẫn khắp khởi vui mừng.

Thích Thiếu Thương bước đến trước mặt cậu, gần từng tiếng: “Tích Triều, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu, lão Bát... rốt cuộc có phải do cậu giết không?”

Cổ Tích Triều bình tĩnh thốt ra từng chữ rõ ràng: “Đúng, là tôi.”

6. Chương 6

Thích Thiếu Thương nhất thời choáng váng, hít thở không thông.

Qua hồi lâu, anh mới đau đớn nói: “Tích Triều, bất luận cậu là ai, người cũng được, cương thi cũng tốt, tôi đều không ngại. Nhưng vì sao hãm hại lão Bát? Vì pháp lực của cậu ấy không cao sao?”

Cổ Tích Triều cười lạnh: “Cương thi giết người phải cần lý do à? Muốn giết thì giết.”

Lời còn chưa dứt, bảo kiếm tỏa hàn quang đã đặt trên cổ cậu.

“Tích Triều, vừa rồi trên đường đi xuống đây, tôi vẫn tự nhủ, hình ảnh trong kính không phải là sự thật. Tôi vẫn hy vọng, cậu có thể thề thốt phủ nhận tất cả. Bất luận cậu nói gì, tôi đều nguyện ý tin tưởng! Không ngờ... đáp án lại là thế này.”

Giọng nói Thích Thiếu Thương nhỏ dần, tăm tối.

“Có người nói với tôi, kiếm này chỉ cần nhiễm máu từ tim của cậu là đánh đâu thắng đó, không gì địch nổi. Tích Triều, tôi không cần làm thợ săn giồi nhất thiên hạ. Nhưng thù của lão Bát, tôi không thể không báo, cậu có hiểu không?”

Cổ Tích Triều nhếch môi, “Tôi hiểu. Ngàn năm qua, tôi giết người hút máu, nghiệp chướng gây ra không sao kể xiết, mạng này bao kẻ muốn lấy. Hôm nay có thể chết dưới Thanh Long kiếm, tôi không oán trách, không hối hận.”

Cậu nhìn thanh kiếm kề bên cổ mình, trầm ngâm một chút, đoạn nói tiếp: “Nhưng tôi có một tâm nguyện chưa đạt được, mong anh có thể thành toàn.”

Thích Thiếu Thương bỏ kiếm xuống, ảm đạm: “Cậu nói đi.”

“Bạch Gia cách đây một trăm dặm là sào huyệt của cương thi. Nơi đó có một con hồng nhan cương thi đang nấu mình. Thanh Long kiếm chỉ cần nhiễm máu của tôi, pháp lực có thể khắc chế nó. Thiếu Thương, hứa với tôi, nhất định phải giết nó!”

Thích Thiếu Thương nhíu mày: “Vì cớ gì lại muốn giết đồng loại của cậu?”

Cổ Tích Triều thản nhiên: “Không cần hỏi nhiều, giết cương thi là thiên chức của anh, thuận tiện ban cho tôi một ân huệ, cớ sao không làm?”

Thích Thiếu Thương không đáp, chỉ nhìn cậu chăm chăm, ánh mắt đầy dục vọng xa rời.

Cổ Tích Triều cười khê: “Sao còn chưa ra tay? Lão Bát đang nhìn kìa. Cậu ta chết thảm như vậy, oán khí vẫn còn, nhất định chẳng chịu siêu sinh. Anh nhẫn tâm mặc cho người anh em của mình làm cô hồn dã quỷ sao?”

Thích Thiếu Thương cắn chặt răng, yên lặng lui ra sau vài bước, hươ Thanh Long kiếm vào khoảng không, khởi động thiên lôi trận của Thích gia: “Lâm — bình — đầu — giả — giai — trận — liệt — tái — tiền...”

Khẩu quyết này anh đã niệm qua vô số lần, nhưng chưa lần nào khó khăn, nặng nề đến vậy. Từng chữ thốt

ra như máu chảy tràn, ngực đau buốt như vỡ nát.

Thanh Long kiểm phát ra kim quang chói mắt, nhốt chặt Cổ Tích Triều ở trung tâm.

Chìm trong một mảnh vàng rực chuyển động không ngừng, Cổ Tích Triều không tránh chẳng né, từ từ nhắm mắt. Khóe môi khẽ nhếch, tóc quần tung bay, gương mặt sáng ngời như nhật nguyệt.

Nước mắt Thích Thiếu Thương lăn dài trên má.

Anh nhìn thấy rừng anh đào thuở nào, thấy pháo hoa trên nền trời xanh thẳm cùng lệ long lanh trong mắt ai, thấy nụ hôn cuồng nhiệt triền miên thiêu đốt giữa đêm khuya giá lạnh...

Anh chẳng thể tiếp tục niệm chú, khẽ buông tay, Thanh Long kiếm rơi xuống đất, kim quang tắt liệm.

Cổ Tích Triều kinh ngạc, trong mắt tràn ngập thất vọng ê chề.

“Tôi sẽ đi Bạch Gia ngay bây giờ. Cho dù không có máu của cậu, tôi vẫn có thể bắt nó!” Thích Thiếu Thương nhặt bảo kiếm một mạch chạy đi.

Cổ Tích Triều muốn đuổi theo, nhưng nguyên khí đã bị Thanh Long kiếm tổn thương nặng nề, đành trở mắt bất lực nhìn bóng hình anh khuất xa tầm mắt. Trong lòng oán hận mắng một tiếng, “Đồ ngốc, đi như vậy chẳng phải nộp mạng cho lão sao?”

7. Chương 7

Lúc Thích Thiếu Thương đến Bạch Gia, đã gần nửa đêm.

Rất lâu trước kia, anh đã biết có một ngôi biệt thự quý dị, xung quanh thường xuyên có người vô cớ mất tích, cả thi thể cũng không tìm được, dần dà trở nên heo hút, không ai dám đến gần.

Thích gia cũng có căn dặn, không nắm đằng chuôi dao thì không thể giao thiệp với Bạch Gia. Tuy vậy, lúc còn tuổi trẻ bông bột, Thích Thiếu Thương từng muốn đến xem thử, lại nghe nói gần đó có một thợ săn đạo hạnh cao thâm bước vào chẳng thể trở ra, nên tạm gác ý muốn đó qua một bên. Hiện giờ nhớ lại, khi đó nếu thật sự đến đây, có phải đã sớm gặp được Cổ Tích Triều không?

Trong đêm tối âm trầm khủng khiếp, cách cổng sắt khảm hoa, có thể nhìn thấy những ngọn đèn màu cam leo lắt, bình thường như bao ngôi nhà khác.

Đang chần chừ, cổng sắt tự động mở ra. Bên trong nổi lên một trận gió rét, lá bay tán loạn như mưa, cảnh trí ảm áp biến mất, thay vào đó là hoang tàn hiu quạnh.

Cửu U ngồi trên ghế da giữa phòng khách, khói thuốc lượn lờ, nhìn cửa phòng bị đẩy mạnh.

“Cậu đã đến rồi.” Gã nhiệt tình tiếp đón, như cha mẹ hòa ái dễ gần, nhưng thân thể lại tỏa ra sát khí đằng đằng, nghiệp chướng bủa giăng.

Thích Thiếu Thương đứng tại chỗ, tập trung cao độ, căng thẳng đề phòng đối phương.

Người đàn ông đó nhìn qua chỉ mới bốn mươi tuổi, mang kính gọng vàng, cử chỉ tao nhã.

“Đêm qua Tích Triều không về, tôi liền biết cậu sẽ đến.” Gã cười. “Nếu tôi không lầm, cậu là Thích Thiếu Thương?”

Thích Thiếu Thương vẫn trầm lặng.

Người đàn ông đó không thềm để ý, tiếp tục giới thiệu: “Tôi là Cửu U, là sư phụ của Tích Triều, cũng có thể nói... là nam nhân của cậu ấy.”

Thích Thiếu Thương chấn động.

Cửu U nhìn ra được, thêm dầu vào lửa: “Tích Triều nhất định quên nói cho cậu biết, cả ngàn năm qua, người cùng giường chung gối với cậu ấy... là tôi.”

“Vậy sao?” Thích Thiếu Thương trả lời mai mỉa. “Nhưng cậu ấy lại bảo ta đến giết người.”

“Tôi biết.” Cửu U thông thả bước đến quầy bar rót một ly rượu màu đỏ sẫm tựa máu tươi.

“Tích Triều là một đứa nhỏ cố chấp, đã ngàn ấy năm vẫn không từ bỏ ý niệm muốn giết tôi. Đáng yêu nhất là, nó còn tưởng nó giấu được tôi.”

Gã lắc đầu cười, “Nó thích chơi, tôi để nó chơi. Dù sao thời gian cũng chẳng thiếu, xem tiểu mỹ nhân bày trò cũng là một cách giải trí thú vị.”

Gã tao nhã hớp một ngụm rượu.

“Nhưng mà, một đứa nhỏ vẫn là một đứa nhỏ, không có chừng mực, nhiều lần khiến tôi gặp nguy hiểm cùng cực. Nuôi ong tay áo, tôi cũng muốn diệt trừ nó, có điều chuyện trước mắt không thể không giải quyết.”

“Cho nên người cố tình để cậu ấy đến tìm ta?” Thích Thiều Thương lạnh lùng hỏi.

“Thông minh!” Cửu U tán thưởng. “Tôi biết nó luôn mong chờ cơ hội này, nên đơn giản trực tiếp nói cho nó biết. Hai người trời sinh tương khắc, bất luận ai bị ai giết đều bớt đi một mối họa trong lòng tôi.”

Thích Thiều Thương chậm rãi rút Thanh Long kiếm ra, “Ân oán của người và Tích Triều ta không có húng thú. Hôm nay giết người, là vì muôn dân thiên hạ diệt trừ yêu nghiệt!”

Cửu U phá lên cười cuồng dại: “Người trẻ tuổi, đừng tỏ vẻ quang minh chính đại như vậy. Cậu nói tôi là yêu nghiệt, vậy Cố Tích Triều là gì? Ngàn vạn lần đừng nói cậu không biết nó cũng là cương thi nha.”

“Còn nữa, Thanh Long kiếm này căn bản không phải là đối thủ của ta. Chẳng lẽ Tích Triều chưa nói cho cậu biết? Muốn giết ta, thanh kiếm này trước hết phải nhuộm máu của nó.”

Gã nhìn Thích Thiều Thương sắc mặt càng lúc càng âm trầm, lắc đầu chắc lưỡi: “Chắc chắc, sức quyền rũ của Tích Triều càng lúc càng tuyệt, chỉ hai ba ngày có thể lừa cậu vì nó mà bán mạng.”

Thích Thiều Thương không đáp, nhưng tay lấy phù lệnh, quát to: “Long thần sắc lệnh, thủy thần tá pháp, phong ma!” Một màng kết giới bằng nước phun lên từ mặt đất, nhanh chóng kết tụ, vây quanh Cửu U.

“Cũng có chút bản lĩnh.” Cửu U ngửa mặt lên trời gầm to, hai tay rung lên, đôi mắt trong nháy mắt chuyển màu đỏ sẫm, răng nanh sắc nhọn lộ ra, mồm đỏ như máu phun ra từng đợt khói trắng.

Hai tay gã rút ra một sợi tơ bạc, tựa ngọn roi sắt quét về phía kết giới.

Thích Thiều Thương không dám sơ suất, thân hình vững chãi, giơ cao Thanh Long kiếm.

“Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền, tru tà!” Chú ngữ châm ngôn phát ra tựa dòng nước xiết, cùng với thủ quyết mạnh mẽ hùng hồn, Thanh Long kiếm hóa thành một luồng sáng vàng chói mắt gào thét trong không trung.

Một quả cầu lửa hóa thành đầu rồng, phía sau là thân, dưới thân có móng vuốt sắc nhọn, ánh vàng lại nhàn nhạt sắc xanh, mà tựa hồ đỏ rực, nhanh như chớp rồng gầm phóng thẳng vào Cửu U.

Cửu U đương nhiên không ngờ Thanh Long kiếm chưa được kích hoạt lại có uy lực lớn như vậy, tình thế cấp bách, tay tăng thêm lực đạo, tơ bạc phá tan kết giới, bọt nước văng khắp nơi, thể công của kim long bị cản trở. Cửu U đột ngột trồi lên từ mặt đất, đánh một đòn chí mạng.

Gã lơ lửng trên không, gặp người, chao lượn như chim, đoạn biến hóa chiêu thức, tựa một mũi tên bén nhọn lao tới Thích Thiều Thương.

Thích Thiếu Thương dùng chân khí xoay mũi kiếm, phóng thẳng. Cửu U uốn éo như cá chạch, nhưng vẫn phải lùi lại năm thước, vất vả lắm mới tránh được kiếm kia. Ai ngờ lưỡi kiếm được thần chú phát huy công lực, nhất thời phát ra hào quang sắc bén, Cửu U muốn tránh cũng không còn kịp nữa, Thanh Long kiếm mạnh mẽ đâm thủng đầu vai gã.

Cửu U nén đau xoay người, khói đen bốc lên, mất dạng trong tích tắc.

8. Chương 8

Thích Thiếu Thương ngã phịch trên ghế da. Vừa rồi căng thẳng, thần kinh căng cứng, nay được thả lỏng, chợt cảm thấy cơ thể không còn hơi sức, ngay cả cánh tay cũng khó mà nhấc lên.

Lúc này, cửa bị mở toang, Thích Thiếu Thương ngồi bật dậy, lại nhìn thấy Cố Tích Triều đứng đó thở hồng hộc.

Cố Tích Triều đảo mắt nhìn quanh, hiểu được sự tình, mừng rỡ: “Tên ngốc này chạy nhanh như vậy, tôi lại chẳng còn pháp lực, trên đường lo lắng anh bị gã giết, may mà không sao.”

Thích Thiếu Thương buồn rầu: “Vẫn để gã chạy thoát.”

Cố Tích Triều nói: “Thanh Long kiếm uy lực không đủ, có thể khiến gã bị thương đã là may mắn lắm rồi. Bây giờ gã đi bổ sung năng lượng, sau đó nhất định sẽ quay lại. Thanh Long kiếm ở đây, gã sẽ không dễ dàng tha cho anh.”

Thích Thiếu Thương thở dài, “Gã trở về rồi, tôi không còn nắm chắc phần thắng nữa.”

Cố Tích Triều mỉm cười, nhặt kiếm lên, thân kiếm trong suốt tỏa ánh sáng lạnh lẽo như ngọc. “Thanh kiếm này, thì ra đẹp như thế.” Cậu trầm trồ xuýt xoa.

“Tích Triều,” Thích Thiếu Thương do dự, “Vừa rồi lão yêu kia nói với tôi...”

Cố Tích Triều không đợi anh dứt lời: “Đó đều là sự thật.” Cậu cười tự giễu, “Tôi chẳng phải thiên sứ trong tưởng tượng của anh.”

Thích Thiếu Thương buồn bã ảm đạm.

Cố Tích Triều cầm kiếm chậm rãi xoay người, “Có muốn nghe tôi kể một câu chuyện không?”

Thích Thiếu Thương giương mắt nhìn, trong lòng hiểu rõ, đó là câu chuyện của chính cậu.

“Thời Bắc Tống, từng có một thiếu niên sống hồn nhiên vui vẻ, cha là đại thần đương triều, gia cảnh giàu có; mẹ cầm kỳ thi họa không gì không biết. Thiếu niên kia tư chất thiên phú, ai cũng đều nói, sau này nhất định sẽ ghi danh bảng vàng, con đường thăng quan thăng tiến rộng rãi.”

“Thiếu niên đó cứ vô ưu vô lo mà sống, nghĩ rằng có thể vĩnh viễn hạnh phúc như vậy.”

Cậu gục đầu, cười khẽ.

“Nhưng tết nguyên tiêu năm đó, cậu ta theo cha mẹ dạo phố ngắm đèn, lọt vào tầm ngắm của lão yêu kia. Khi rằng nanh nhọn hoắt của lão cắm sâu vào cổ, pháo hoa rực sáng nền trời, đẹp đến ghê rợn.”

Trước mắt hiện lên đêm pháo hoa ngày đó, một trời đỏ rực như máu tươi.

“Lão yêu kia mạnh hơn cậu ta. Ban đầu thiếu niên không thuận theo, bị tra tấn suốt một ngày một đêm. Gân cốt đứt đoạn, móng tay rút ra, lại không thể chết đi. Thậm chí... không cần trị thương. Tất cả sẽ tự động lành lặn rất nhanh, để một lần lại một lần chịu đòn roi giày vò đầy đọa.

“Tích Triều!” Thích Thiếu Thương đau lòng kêu lên.

Cổ Tích Triều vẫn cười nhạt như cũ, “Vài năm sau đó, thiếu niên kia rốt cuộc đã thấu hiểu mà thuận theo gã, học được cách tìm cơ hội báo thù trong khuất nhục. Đáng tiếc các biện pháp nghĩ đến đều không thành công.”

“Cậu ta nhất quyết không từ bỏ. Năm trăm năm trước, nghe nói tại ngôi miếu trong rừng trúc có một thanh bảo kiếm chuyên giết cương thi, lặng lẽ mò tới, lại phát hiện chẳng thể rút ra. Sau đó mới biết, chỉ có người sinh đúng ngày đúng giờ mới có thể làm chủ nhân của thanh kiếm. Cậu ta đành phải tiếp tục yên lặng chờ đợi.”

“Trời không phụ người có lòng, ba ngày trước, người này cuối cùng cũng xuất hiện.”

Thích Thiếu Thương hơi chấn động.

“Nhưng thiếu niên kia nhanh chóng phát hiện người đó đã nảy sinh tình cảm với mình. Thanh Long kiếm phải dùng máu của lục nhân cương thi để kích hoạt, từ đó mới chiến thắng được cương thi cấp cao hơn. Lục nhân cương thi không nhiều lắm, thiếu niên kia định dùng máu của chính mình tế Thanh Long kiếm. Nhưng cậu ta biết, người nọ nhất định sẽ không đành lòng xuống tay, cho nên...”

“Cho nên, cậu dùng thủ đoạn tàn nhẫn sát hại lão Bát, muốn ép tôi giết cậu?” Thích Thiếu Thương tiếp lời.

“Cổ Tích Triều, thì ra trong chuyện này, tôi chỉ là công cụ báo thù của cậu?” Anh phẫn nộ. “Cậu trăm phương ngàn kế bức tôi ra tay, nhưng cậu có bao giờ nghĩ đến nỗi đau mà tôi phải đối diện những tháng ngày sau đó? Rồi cuộc cậu có còn tình người hay không?”

Cổ Tích Triều buồn bã cười: “Tình ư? Đã không làm người lâu lắm rồi, tôi chẳng còn nhớ đến thứ gọi là cảm tình nữa. Anh nói đúng, tôi không nên ép anh.”

Cậu chậm rãi giơ kiếm lên, “Kiếm đã rời khỏi vỏ, tôi có thể tự động thủ!”

“Tích Triều!” Thích Thiệu Thương lao đến. Cổ Tích Triều đã đặt kiếm tại cổ mình. “Anh đừng đến đây!”

9. Chương 9

Thích Thiệu Thương run rẩy, “Tích Triều, cương thi vượt ngoài tam giới, sau khi chết sẽ hóa thành cát bụi, không có linh hồn, chẳng thể siêu sinh, hồi ức đều tan thành mây khói. Cậu... cậu từ bỏ được sao?”

Cổ Tích Triều thản nhiên: “Chỉ cần báo được thù, tôi có thể từ bỏ hết thấy, cho dù là chính bản thân mình.”

Thích Thiệu Thương dờ dẫm, chẳng dám đến gần, cũng không cam lòng đứng đó. Đang chần chừ do dự, khối đen bốc lên sau lưng, càng lúc càng dày đặc...

“Gã đã quay lại.” Cổ Tích Triều thì thầm, gương mặt hững hờ như gió thoảng mây bay. Nhưng Thích Thiệu Thương biết, đó là quyết tuyệt không thể lay chuyển.

“Tích Triều... cậu rốt cuộc... có từng thích tôi không?” Anh do dự cúi đầu hỏi.

“Không còn kịp rồi.” Cổ Tích Triều rầu rĩ, “Thích Thiệu Thương, tôi nợ anh một câu trả lời.”

Dứt lời, tay giơ lên, Thanh Long kiếm đâm thẳng vào tim.

Thích Thiệu Thương chặt vật chạy đến, ôm chặt lấy tấm thân đang chậm rãi trượt xuống.

“Mau, mau rút nó ra.” Cổ Tích Triều thều thào yếu ớt, chân mày vì đau đớn mà nhíu lại.

“Không! Cậu sẽ chết.” Thích Thiệu Thương liều mạng lắc đầu.

“Đồ ngốc!” Cổ Tích Triều chụp chuôi kiếm mà rút mạnh, Thanh Long kiếm vung lên. Máu từ lồng ngực vung vẩy trên Thanh Long, đoạn thấm vào lưỡi kiếm, trong phút chốc, Thanh Long hóa thành màu tím sẫm.

Thích Thiếu Thương không màng đến thanh kiếm kia, chỉ rút ra một lá bùa, che lại vết thương trên ngực Cổ Tích Triều.

“Cậu cố gắng một chút, đợi tôi giết lão yêu kia, cậu sẽ biến thành người thường, tôi nhất định sẽ nghĩ cách cứu cậu!”

Cổ Tích Triều không còn sức nói thêm lời nào nữa, chỉ dùng đôi bàn tay nhòe nhoẹt máu nắm chặt lấy tay anh.

Thích Thiếu Thương cẩn thận để cậu tựa vào tường, rồi đứng lên.

Luồng sát khí lạnh thấu xương nổi lên tứ phía, không khí bên trong nóng đến cực điểm. Thích Thiếu Thương nắm chặt Thanh Long kiếm trong tay, hết sức đề phòng. Đúng lúc này, hai thanh đao sáng như tuyết xé gió phóng đến.

Thích Thiếu Thương nhanh chóng xoay người tránh né, phi đao lóe ra ánh sáng ghê rợn sượt qua.

Cửu U xuất hiện giữa không trung, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Thích Thiếu Thương trân trối, răng nanh bén nhọn phô ra dưới trăng, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo. Trên người toát ra chướng khí chết chóc tràn ngập khắp nơi.

Gương mặt Thích Thiếu Thương phủ một tầng sương lạnh, hít sâu một hơi, thân thể lâng lâng, bước theo hướng thất tinh bảy bước, cùng lúc đó nội tức nghịch chuyển, vận hành bảy lần, niệm chú: lâm, bình, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền, tru tà!

Thanh Long kiếm trong không trung phát ra hào quang màu tím chói mắt, vây chặt Cửu U. Trong hào quang vạn trượng xuất hiện một con rồng lớn vàng rực, móng vuốt to bản, quanh thân là lửa đỏ cuộn cuộn thiêu đốt một góc trời, lao thẳng vào người gã.

Cửu U không ngờ Thanh Long kiếm lại chuyển biến như vậy, hét to một tiếng, sắc mặt trắng bệch quỵ dệ, ngửa mặt lên trời phun ra một mồm máu đen. Trong nháy mắt, công lực tăng lên, bật người đánh ra một chưởng.

Thích Thiếu Thương bất giác hô hấp nghẹn cứng, chưởng lực của đối phương lại như sóng trào, đau đớn bực vờ trong lồng ngực.

Anh biết tu vi bản thân khó có thể ngăn cản chưởng kia, nhưng nếu thu hồi kim long, chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Tích Triều đang hấp hối, chỉ có giết Cửu U mới có hy vọng cứu cậu trở về.

Nghĩ đến đây, anh cắn chặt răng, mang sức lực toàn thân tập trung tại tâm, mặc cho sức gió như đao cắt, vẫn không chịu lùi nửa bước chân.

Kim long rít gào tấn công Cửu U, còn ma chưởng sắc bén lại phóng thẳng vào Thích Thiếu Thương.

Tại giây phút ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người xanh biếc vọt tới như điện xẹt, mạnh mẽ đánh vào giữa lưng Cửu U. Tuy khí lực mỏng manh, nhưng mang theo uy lực bùa chú của Thích gia, khiến Cửu U không thể không thu chưởng mà chặn đỡ.

Kim long nóng rực càng lúc càng đến gần, bóng người kia cũng chẳng chịu lùi bước, như sợi dây thừng bền bỉ trói chặt Cửu U, khiến gã không thể tránh né.

Kim long gầm rống vang trời, xuyên qua thân thể của cả hai người bọn họ.

“Tích Triều!”

Tiếng thét thê lương của Thích Thiếu Thương liệm tắt trong âm ầm khói lửa. Sau khi hào quang màu tím biến mất, có một làn bột phấn vàng nhạt lẳng đặng bay, rồi từ từ rơi xuống.

10. Chương 10

Thích Thiếu Thương chỉ thấy tâm hồn mình đã thoát khỏi xác thân, vô ý thức lùi về sát tường. Trên mặt đất điểm bao nhiêu vết máu, là của Tích Triều. Trước đó không lâu, anh những tưởng mình còn có cơ hội cứu cậu trở về.

Trong phòng yên tĩnh dị thường, tựa như hồi ác chiến vừa rồi chỉ là một hồi hư ảo. Thích Thiếu Thương bần thần đứng đó, thể xác trống rỗng, đau đến mức chẳng còn cảm giác gì.

Chuông điểm mười hai tiếng, đã qua một ngày mới, một ngày vĩnh viễn không có Cố Tích Triều.

Lúc này, điện thoại trong tay rung khẽ. Anh do dự bất máy, tay lấy bầy run. Trong điện thoại là giọng nữ lạnh lạnh: “Bạn có một tin nhắn thoại được hẹn giờ, mời nghe.”

Sau đó, là thanh âm xa xôi của Cố Tích Triều:

“Thiếu Thương, bây giờ tôi đang đứng ở ngoài rừng trúc chờ anh. Chờ anh... đến giết tôi. Tôi biết, làm như vậy đối với anh thật không công bằng, nhưng quả thực không còn cách nào khác, xin lỗi...”

“Có chút chuyện, tôi sợ mình không còn cơ hội nói với anh, chỉ bằng nói ngay bây giờ.” Giọng nói của cậu có chút miễn cưỡng.

“Anh biết không? Kỳ thực tôi rất thích bức tranh kia, đẹp như thiên sứ vậy, đến mức tôi chẳng thể nhận ra chính mình trong đó. Tôi rất muốn, rất muốn nhìn thấy bức tranh đó được vẽ xong, đáng tiếc, không đủ thời gian...”

“Pháo hoa giữa ban ngày, cũng là pháo hoa xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy trong cả ngàn năm qua.” Thanh âm của cậu nhỏ dần, “Còn đêm đó, là đêm đầu tiên của tôi... thì ra là một điều rất thú vị, hạnh phúc...”

“Từ trước đến nay, tôi luôn khắp nơi mong chờ được chết đi, nhưng khi sắp chạm trán cùng tử thần, tôi lại thấy khó quá. Thiếu Thương, tôi không nỡ bỏ anh lại. Thời khắc cuối cùng của sinh mệnh lại có thể gặp được anh, ông trời cũng còn thương tôi, phải không?”

Cậu khẽ cười, rồi dần trầm mặc, trong điện thoại truyền đến tiếng trúc xào xạc trong gió. Thích Thiếu Thương gắng sức thỉnh cầu, “Đừng ngừng lại, đừng ngừng lại, làm ơn, đừng ngừng lại...”

Thật lâu sau, mới nghe được giọng nói nhu hòa: “Thiếu Thương, hai ngày nay tôi cứ nghĩ mãi, nếu có thể giết Cửu U, anh có chịu làm cường thi với tôi không? Trải qua nghìn năm lại vạn năm, cùng cô tịch, cùng quanh quẽ. Anh... có nguyện ý không?”

Có tiếng cậu thở dài, khẽ khàng mà sâu thẳm. Sau đó, điện thoại bị cắt.

Nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má, Thích Thiếu Thương thì thầm đáp lại: “Tôi nguyện ý, Tích Triều, tôi nguyện ý...”

Âm thanh vang vọng trong phòng khách, nhưng người kia vĩnh viễn chẳng thể biết, chẳng thể nghe.

Thích Thiếu Thương ôm chặt điện thoại vào lòng, ngã quỵ mà khóc thất thanh...

Rừng anh đào tháng ba, hoa tàn rồi lại nở, vẫn dày đặc như cũ, tràn đầy nhựa sống.

Thích Thiếu Thương tập trung vẩy cọ trên vải bố, một gương mặt tinh tế dần dần hiện ra.

Anh cười: “Sao, có hài lòng với bức tranh này không?”

Một đứa nhỏ đang chơi gần đó chạy đến, kiễng mũi chân nghiêng đầu nhìn, khen tấm tắc: “Chu choa, đẹp ghê!”

Thích Thiếu Thương cười kiêu hãnh, “Em cũng thấy vậy sao? Mắt thẩm mỹ của em thật khá!”

Đứa nhỏ nhìn tranh, rồi lại nhìn cây anh đào đối diện, lát sau do dự thắc mắc: “Nhưng mà bên kia làm gì có ai?”

Nụ cười của Thích Thiếu Thương liệm tắt.

“Anh biết.” Khẽ khàng thốt ra.

“Cậu ấy ở trong lòng anh, vĩnh viễn...”

Nhìn chẳng thấy

Ký ức không còn

Tôi đứng ở góc biển chân trời

Ngắm mảnh đất phì nhiêu màu mỡ

Chờ hoa quỳnh lại nở

Vương vấn hương thơm

Bờ đối diện chẳng có hải đăng

Nhưng tôi vẫn nhìn quanh

Bầu trời tối đen như mực

Tôi cầm chắc ngọn đuốc

Để tỏa soi bóng hình ai kia

Cậu ấy bước đến

Tôi không sợ hãi

Tôi, yêu cậu ấy...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-bi-ngan-hoa>